

РЕШЕНИЕ

№ 20376

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5295** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. М. Д. от [населено място] срещу решение № 1787 от 12.04.2024г., постановено по НАХД № 2966/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ), серия К № 8527807 на СДВР, с който с който му е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на първоинстанционния съд е неправилно и необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Сочи се, че въззивният съд не е обсъдил направеното с жалбата срещу ЕФ възражение относно санкционирувания субект, тъй като собственик на автомобила е юридическото лице, а не физическото лице П. М. Д.. Изтъква, че доколкото в ЕФ е посочено, че извършителят е „собственик, на когото е регистрирано МПС ползвател“, при издаване на ЕФ не е спазено изискването на чл. 53, ал. 1 ЗАНН да се посочи нарушителя на извършеното деяние. В заключение счита, че извършването на деянието и неговия извършител не са установени по несъмнен начин. Иска се от съда да отмени решението на районния съд и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени електронния фиш.

Ответникът по касация Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез юрк. М., оспорва касационната жалба и моли да се потвърди решението на районния съд като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел от фактическа страна, че на 09.11.2023 г. в 10:11 ч., система за контрол „С. № MD1192“, е заснела лек автомобил марка „Мазда ЦХ 3“, с рег. [рег.номер на МПС], движещ се от село „Д. Б.“, по [улица], кръстовището с ул. „40-та“ с посока от село „Горни Б.“ към [населено място], с установена стойност на скорост от 78 км./ч при ограничение на скоростта от 50 км./ч., като е превишил разрешената максимална скорост за този участък с 28 км./ч. При направена справка от АИС на КАТ за лек автомобил „Мазда ЦХ 3“ се установило, че същият е собственост на „Еднолично адвокатско дружество Ю. А.“. За извършеното нарушение на основание чл. 21, ал. 1 ЗДвП е издаден ЕФ, серия К № 8377947, връчен на Ю. А., която с декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП е посочила, че за процесния период автомобилът е ползван от П. М. Д. и съответно е представила копие от СУМПС. С оглед на тези данни ЕФ е бил анулиран и съответно издаден ЕФ серия К № 8527807 на П. М. Д..

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел от правна страна, че е спазена процедурата по чл. 189, ал. 4 и ал. 5 ЗДвП и при съставянето на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна вмененото му административно нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като е управлявал лек автомобил със скорост от 78 км./ч. при ограничение на скоростта 50 км./ч. за населено място. Изложил е мотиви, че от доказателствената съвкупност и конкретно от представения снимков материал относно местонахождението на АТСС в момента на установяване на нарушението се установява видът, марката и регистрационния номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост от 78 км/ч. Приел е наложената глоба за съответна на разпоредбата на 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП при наличните по делото доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактическата обстановка по делото е правилно установена.

Обоснован и правилен е извода на въззивния съд, че е осъществен и доказан състава на вмененото на касатора нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Неоснователно е и не може да бъде споделено от настоящия съдебен състав

оплакването в касационната жалба, че в ЕФ неправилно е посочено, че извършителят П. М. Д. е собственик на когото е регистрирано МПС. В разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП е предвидено собственикът или този на когото е предоставено моторното превозно средство да отговаря за извършеното от него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Когато е посочено лицето, на което е предоставено управлението на МПС, наказанието се налага на това лице. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по чл. 189, ал. 4 ЗДвП за извършеното нарушение, като първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В случая не се спори между страните, а и видно от приетата като доказателство по делото – декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП от собственика на автомобила на дата 09.11.2023 г. Ю. А. в качеството си на представляващ адвокатското дружеството е предоставила автомобила за ползване на П. М. Д.. Безспорно се установява по делото, че издаденият на собственика на автомобила ЕФ, серия К № 8377947, е бил анулиран. Следователно твърдението на касатора, че в издадения ЕФ има абсолютна неяснота относно санкционираният субект е неоснователно, доколкото самият собственик на автомобила е посочил касатора за ползвател на автомобила на процесната дата. По отношение на записа в ЕФ „собственик, на когото е регистрирано МПС ползвател“ и заради, който касаторът счита, че ЕФ му е съставен в качеството на собственик на МПС следва да се отбележи, че това е бланкетно изброяване на субектите по чл.188, ал.1 ЗДвП, които могат да носят отговорност за извършеното нарушение, а именно: собственикът или този на когото е предоставено моторното превозно средство. Реквизитите на ЕФ са посочени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, според който образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. Така утвърденият образец на ЕФ съдържа възможност за попълването му в зависимост от това кой управлява автомобила при извършване на нарушението в съответствие с правилото по чл.188, ал.1 ЗДвП, какъвто е настоящия случай.

По изложените по-горе съображения настоящият съдебен състав намира твърдението на касатора, че в издадения ЕФ има неяснота относно санкционирания субект за неоснователно, същото представлява негова защитна теза, която се опровергава от доказателствата по делото. Доколкото не се спори между страните, че касаторът е предоставил своето СУМПС на собственика на автомобила за да го приложи към декларацията по чл. чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с цел да бъде на него съставен ЕФ, тъй като на процесната дата същият е управлявал автомобила, не е логично да твърди обратното.

Противно на твърденията на касатора от доказателствената съвкупност по делото по категоричен начин се установява извършителят на нарушението.

Предвид изложените по-горе съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице релевираните в касационната жалба основания за отмяна на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , XVIII Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1787 от 12.04.2024 г., постановено по НАХД № 2966/2024 г. на Софийски районен съд, НО, 129-ти състав.

ОСЪЖДА П. М. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер 80 лева, представляващи разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....